

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **F. H.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2013, č. j. 1 A 16/2013 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 2. 3. 2013, č. j. KRPA-84503/ČJ-2013-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění, přičemž doba jeho zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Důvodem pro zajištění žalobce bylo nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalovaná uvedla, že u žalobce byla dne 28. 2. 2013 provedena pobytová kontrola. Při ní bylo zjištěno, že žalobce vystupoval v různých smluvních státech pod různými identitami. Žalovaná dále uvedla, že žalobce byl opakovaně soudně trestán nejen za

majetkovou trestnou činnost. Podle žalované byly naplněny podmínky zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je osobou starší 15 let, bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nepostačuje uložení mírnějších prostředků ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců a lze se důvodně domnívat, že žalobce bude mařit nebo jiným způsobem ztěžovat výkon správního vyhoštění. Tím, že žalobce páchal na území České republiky trestnou činnost, k čemuž se doznával, a současně vystupoval pod cizí identitou, demonstroval svůj vztah k právnímu řádu České republiky. Žalovaná poukázala na to, že žalobce o sobě dosud uváděl lživá a účelová tvrzení a zdůraznila, že nemůže propustit ze zajištění osobu, jejíž identita není najisto postavena. Žalovaná dále uvedla, že na žalobce nelze pohlížet jako na občana Evropské unie, neboť se pouze prokazoval neplatným dokladem Francie. Žalovaná neuložila zvláštní opatření zejména z důvodu nebezpečí žalobcova skrývání, což je podloženo opakovaným užíváním falešné identity a dalším porušováním právních předpisů České republiky.

Žalovaná stanovila dobu zajištění na 90 dní s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, neboť bude třeba zajistit žalobci náhradní cestovní doklad. Žalovaná zdůraznila, že rozhodnutí o zajištění žalobce je zcela vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiná opatření by byla z hlediska žalobcova jednání nedostatečná, navíc neexistuje překážka trvalejší povahy bránící vyhoštění žalobce. Tvrzené sdílení společné domácnosti s občankou České republiky není podle žalované v dané věci překážkou vyhoštění žalobce. V rámci provádění úkonu v místě údajného bydliště žalobce totiž jeho údajná družka uvedla, že žalobce nemá v místě trvalé bydliště, pouze tam několikrát přespál. Dalším důvodem je jednání žalobce, jež svou podstatou ohrožuje základní zájmy společnosti. Za toto jednání je pak možné uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců i občanu Evropské unie, natož osobě, která údajně žije ve společné domácnosti s občanem České republiky.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 5. 4. 2013, č. j. 1 A 16/2013 - 22, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl. Podle soudu se žalovaná v odůvodnění rozhodnutí dostatečně vypořádala s otázkou, že v případě žalobce nedostačuje pro naplnění cíle řízení uložení zvláštních opatření, a proto přistoupila přímo k jeho zajištění. Chování žalobce označil i soud za důkaz toho, že byla dána důvodná pochybnost o maření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Použití institutu zajištění označil soud za zcela adekvátní, neboť žalobce byl opakovaně soudně trestán nejen za majetkovou trestnou činnost. Soud rovněž poukázal na to, že žalobce vystupoval v různých členských státech pod různými identitami. Podle soudu by zvláštní opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců byla nedostatečná a neúčinná.

Soud dále poukázal na okolnosti zadržení žalobce a na skutková zjištění doložená ve správním spise, která žalobce nezpochybnil. K uložení zvláštního opatření nemohlo být přistoupeno ani proto, že hrozilo skrývání žalobce. Soud uvedl, že žalovaná má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, pokud jsou jí známy nebo vyšly v řízení najevo. Soud uvedl, že pokud jde o údajnou přítelkyni žalobce slečnu H., ta vypověděla ve správním řízení odlišné skutečnosti než při jednání před soudem. Její

pokračování

výpověď soud označil za účelovou a zcela nevěrohodnou, když např. po dvouletém vztahu neznala ani datum narození svého druha. Soud se ztotožnil se žalovanou v tom, že v případě žalobce nedojde rozhodnutím o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinných a soukromých vazeb. Soud poukázal na to, že žalovaná nemá v řízení o zajištění prostor k provádění rozsáhlých dokazování, i přesto provedla vše pro to, aby zjistila skutečný stav věci. Soud se neztotožnil ani s tvrzeným porušením ustanovení o zahájení správního řízení, kdy žalobce spatřoval nezákonnost v tom, že správní orgán prováděl úkony, přestože si žalobce stěžovatel na svůj zdravotní stav. Žalobce i jeho zástupce odmítli podepsat protokol o zahájení správního řízení o zajištění z důvodu žalobcovy nevolnosti. Žalovaná poté žalobci zajistila lékařskou pomoc, po ošetření žalobce nemusel být hospitalizován a byl převezen zpět k žalované. Podle soudu nenastaly okolnosti, pro které by žalovaná musela opakovat úkon spočívající v poučení žalobce. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a na základě výzvy soudu doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že žalovaná nevycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci a pokud měla pochybnosti ohledně soužití stěžovatele a jeho družky, měla opatřit další potřebné podklady a případně svědecké výpovědi. Podle stěžovatele bylo provedenými důkazy věrohodně prokázáno jeho soužití s družkou i to, že jejich vztah je pevný a trvalý, obdobný vztahu manželskému. Stěžovatel trvá na tom, že žalovaná neprovedla náležitě a řádně všechna šetření k posouzení rozhodných skutečností, neboť se nezabývala tvrzeními stěžovatele v jeho podáních, z nichž je patrné, že napadené rozhodnutí je zjevně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho družky, s níž žije ve společné domácnosti a již se napadené rozhodnutí citelně dotýká. Závěr soudu ohledně poměrů družky stěžovatele je spekulativní a nepodložený, soud nesprávně hodnotil její výpověď při výslechu jako účelovou. Totožnost stěžovatele byla řádně zjištěna a potvrzena ambasádou Alžírské demokratické a lidové republiky v potvrzení zaslaném žalované dne 24. 5. 2013.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2013, č. j. 1 A 16/2013 - 22, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyloučily následující pro souzenou věc podstatné skutečnosti:

Dne 28. 2. 2013 byl stěžovatel kontrolován policejní hlídkou, přičemž předložil cestovní pas Francie znějící na jméno: H. F., státní příslušnost Francie. Policie měla informace, že tento doklad byl získán podvodným způsobem. Bylo dále zjištěno, že stěžovatel rovněž vystupoval pod identitou S. K., st. přísl. Alžírsko.

V protokolu o podání vysvětlení ze dne 28. 2. 2013, č. j. KRPA-84530/ČJ-2013-000022, stěžovatel uvedl, že se jmenuje H. F. a narodil se dne X v Paříži, mládí strávil v Alžírsku a poté pobýval v různých městech Evropy. V žádosti o udělení azylu v Rakousku uvedl smyšlené nacionále K. S., nar. X, st. přísl. Alžírsko. Ve výkonu trestu za majetkovou trestnou činnost poté v Rakousku pobýval již pod svým jménem. Do České republiky přicestoval za přítelkyní Andreou Havlíčkovou, s níž plánuje uzavřít sňatek. Závěrem stěžovatel přiznal, že se majetkové trestné činnosti dopouštěl i na území České republiky, a přislíbil poskytnutí součinnosti orgánům činným v trestním řízení.

Dne 1. 3. 2013 učinila žalovaná pokus o zajištění důkazu - občanského průkazu stěžovatele - v místě bydliště údajné přítelkyně stěžovatele A. H. na adrese T. 35, P. 7. Z úředního záznamu z téhož dne č. j. KRPA-84503/ČJ-2013-000022, vyplynulo, že jmenovaná stěžovatele zná, avšak stěžovatel na uvedené adrese nebydlí, pouze tam strávil několik nocí. Ohledně občanského průkazu nebylo dotyčné nic známo a odmítla cizineckou policii pustit do svého bytu.

Dne 2. 3. 2013 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalované.

Hlavní kasační námitkou stěžovatele je tvrzení, že žalovaná v řízení nedostatečně zjistila a nesprávně posoudila dopad rozhodnutí o zajištění stěžovatele, resp. budoucího správního vyhoštění, do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel tedy uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“.

Podle stěžovatele bylo v řízení dostatečně prokázáno, že jeho vztah se slečnou Havlíčkovou je obdobný vztahu rodinnému a že mají v úmyslu uzavřít sňatek. Proto nemohlo být rozhodnuto o jeho zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V souzené věci bylo se stěžovatelem zahájeno řízení o správním vyhoštění, přičemž žalovaná naznala, že je dáno nebezpečí zmaření výkonu správního vyhoštění, neboť je dána hrozba skrývání stěžovatele. K těmto závěrům vedl

pokračování

žalovanou především fakt, že stěžovatel používal několik různých identit, a proto nebylo zřejmé, jaká identita je pravá, a dále též z důvodu, že stěžovatel se v různých členských státech Evropské unie, naposledy na území České republiky, dopouštěl opakovaně trestné činnosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byly tedy splněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle citovaného ustanovení.

Pokud jde o posouzení toho, zda by případné správní vyhoštění znamenalo zásah do soukromého či rodinného života stěžovatele, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS, podle kterého „[s]právní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“ I v předmětném řízení bylo tedy třeba posoudit případnou překážku správního vyhoštění stěžovatele spočívající v nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. V rámci správního řízení údajná družka stěžovatele nejprve sdělila, že stěžovatel se v místě jejího bydliště zdržoval jen příležitostně a pouze několikrát tam přespál. Až později, po vydání rozhodnutí žalované, kdy již byla slečna H. zastoupena advokátem, adresovala žalované písemnosti obsahující tvrzení o tom, že vztah se stěžovatelem je vážný, že plánují sňatek a založení rodiny; v obdobném duchu pak vypovídala i při jednání před soudem. Takové tvrzení za uvedené situace však považuje i Nejvyšší správní soud ve shodě s názorem Městského soudu v Praze za účelové a nevěrohodné. Bylo přitom v zájmu stěžovatele i údajné družky, aby v řízení vypovídali pravdivě, konzistentně a přesvědčivě o všech rozhodných skutečnostech. Za situace, která nastala, však nebylo povinností žalované provádět další dokazování ohledně potenciálního dopadu jejího rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, neboť bylo dostatečně postaveno najisto, že nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života stěžovatele nemůže být dán. Nejvyšší správní soud dále poukazuje na to, že se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, pro který by bylo možné v souladu s § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, vyhostit i občana Evropské unie.

Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že řízení bylo komplikováno tím, že se stěžovatel prokazoval doklady totožnosti znějícími na různé identity. Pravá identita stěžovatele nebyla postavena najisto ani po vydání rozhodnutí žalované, a ostatně ani ke dni rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, neboť ve správním spise jsou založeny kopie listin vystavených Alžírskou demokratickou a lidovou republikou, zaslaných zástupcem stěžovatele žalované dne 21. 5. 2013, obsahující kopie rodného listu, občanského průkazu a vojenské knížky znějící na jméno D. R., nar. X, státní příslušnost Alžírsko. Stěžovatel sám sebe v podáních adresovaných soudům označuje jako H. F., nar. X, státní příslušnost Alžírsko. I tato nejednoznačnost identity stěžovatele je podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem pro jeho zajištění. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem žalovaného i Městského soudu v Praze, podle něhož byly v dané věci dány důvody pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a nikoliv

pro použití zvláštního opatření podle § 123b téhož zákona. Žalovaná se v rozhodnutí zabývala tím, zda v případě stěžovatele nelze použít mírnější donucovací prostředky v podobě zvláštních opatření, dospěla však i podle názoru Nejvyššího správního soudu ke správnému závěru, že v daném případě vzhledem ke všem okolnostem případu bylo zapotřebí přistoupit k zajištění stěžovatele.

Nejvyšší správní soud podotýká, že ze znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie je oprávněna zajistit cizince již po doručení oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, tedy např. ještě v době před prvním uložením správního vyhoštění. Podle názoru Nejvyššího správního soudu s ohledem na dřívější chování stěžovatele, jež bylo v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsáno, bylo jeho zajištění v daném případě adekvátním a efektivním prostředkem k realizaci soudního vyhoštění.

Nejvyšší správní soud tedy věc uzavírá tak, žalovaná ani Městský soud v Praze nepochybily, pokud shledaly, že byly naplněny podmínky pro zajištění stěžovatele podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se rovněž dostatečně zabývala zkoumáním toho, zda výkonem správního vyhoštění nemůže dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. S jejími závěry i se závěry Městského soudu v Praze se Nejvyšší správní soud ztotožnil. Postup žalované ani soudu nelze označit za formalistický, naopak žalovaná i soud se zabývaly tím, zda nelze v případě stěžovatele použít mírnějších donucovacích prostředků. Dospěly však k závěru, že s ohledem na předchozí protiprávní chování stěžovatele a jeho nejednoznačnou totožnost lze konstatovat, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně

v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalované v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu